

Publicerad 2008-12-09 16:05 av honeyhoney

December

Och jag lyssnar på musik och drömmer mig bort. Stirrar ut genom en regnig bilruta, drömmer mig tillbaka. När de säger att man inte inser vad man hade förrän det är borta har de rätt, så rätt att man kan börja gråta. Vareviga dag är en upprepning, ett steg närmare ännu ett tillfälle att välja fel. Ännu fler dagar kommer och fel beslut tas. Ja, människan är dömd till en fri vilja, och den fria viljan leder till ångest. Ångest som bubblar över och som får en att se att nästa år inte kommer innebära en livsavgörande förändring, men att man kommer förändras så mycket att man inte vet vem man var när det började. Det är tröttsamt att inte veta, att inte ha någon framtid, att inte ha någonstans att ta vägen. Och att ännu en gång lämna allt man byggt upp för att på nytt brytas ner och leva i nostalgi, apatisk eller bara förvirrad. Men nästa år blir det nog bättre, då vet man ju att man inte har någon chans.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren honeyhoney med Poeter.se id #7049 innehar upphovsrätten